

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobců: a) L. J., b) P. J., oba zastoupeni Mgr. Bc. Lucií Koupilovou, advokátkou se sídlem Sokolská třída 1204/8, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2013, čj. OAM-574/VL-18-K01-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 2014, čj. 61 Az 15/2013 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobců Mgr. Bc. Lucii Koupilové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 10 520 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

- I.
 - 1) Rozhodnutím ze dne ze dne 14. 10. 2013, čj. OAM-574/VL-18-K01-2009, (dále „napadené rozhodnutí“) Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
- II.
 - 2) Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto usnesení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.
- III.
 - 3) Žalobci (dále „stěžovatelé“) brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Namítli, že žalovaný a následně krajský soud dostatečně a důsledně neobjasnili osobní,

rodinné a zdravotní poměry stěžovatelů. Nepřihlédli k délce pobytu stěžovatelů v České republice, k délce trvání správního řízení, ani k tomu, že stěžovatelé již nemají k Ukrajině žádné vazby. Stěžovatel b) je osobou bez státní příslušnosti, narodil se v České republice a nehovoří ukrajinsky. Trpí Crohnovou chorobou a na Ukrajině mu nebude poskytnuta náležitá zdravotní péče. Žalovaný měl vyhodnotit absenci státního občanství stěžovatele b) jako důvod pro udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany. Stěžovatelé dále namítli, že žalovaný ani krajský soud nezohlednili, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt.

IV.

4) Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a odkázal na správní spis, odůvodnění napadeného rozhodnutí a na svá předchozí vyjádření k věci. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost.

V.

5) Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

6) Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelů ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky.

7) Ke kasační námitce, že krajský soud nepřihlédl k ozbrojenému konfliktu, který na Ukrajině probíhá, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato skutečnost sice nebyla v řízení před žalovaným zohledněna (neboť v té době ještě nenastala), avšak „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečností relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 131). Tyto závěry platí nejen pro krajské soudy, ale jsou závazné i pro postup Nejvyššího správního soudu a Nejvyšší správní soud nemá důvod se od nich odchýlit.

8) Stěžovatelé neuvedli žádné konkrétní důvody, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že by jim v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. V přípise doručeném Nejvyššímu správnímu

soudu dne 24. 4. 2015 stěžovatelé pouze rekapitulovali svůj azylový příběh. Ani ze stanoviska Amnesty International, které stěžovatelé předložili Nejvyššímu správnímu soudu dne 27. 5. 2015, neplyne, že by stěžovatelům v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Stanovisko obsahuje informace o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Tyto informace však nemají přímou souvislost s osobami stěžovatelů a zůstávají pouze v rovině obecných tvrzení. Stanovisko rovněž popisuje dva případy policejního násilí z roku 2013, ke kterým došlo v Doněcké oblasti a v Kyjevě. Ani ty se nijak nevztahují k osobám stěžovatelů. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka do roku 1995 žila v obci Boryslav ve Lvovské oblasti při západních hranicích Ukrajiny, přičemž tato oblast není zasažena ozbrojeným konfliktem.

9) Stěžovatelé rovněž mají dostatečné právní záruky, že skutečnost, že na území Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, může být posouzena příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolají. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatelům nic objektivně nebrání v tom, aby neprodleně poté, co jim bude doručeno toto usnesení, učinili u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit jim v souladu s § 10 zákona o azylu podat novou žádost o mezinárodní ochranu. Pokud stěžovatelé podají novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou budou opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován. V takovém novém řízení by však bylo třeba také uvážit, zda by tvrzené potíže stěžovatelů i v kontextu aktuálního vývoje bezpečnostní situace na Ukrajině představovaly důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany vzhledem k místu bývalého bydliště stěžovatelky a) v zemi původu.

10) Nejvyšší správní soud opakuje, že institut azylu neslouží k legalizaci pobytu a že neudělení azylu nebo jiné formy mezinárodní ochrany stěžovatelům rovněž nebrání, aby svůj pobyt v České republice legalizovali prostřednictvím institutů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

11) Kasační stížnost nebyla způsobilá zpochybnit soudržnou a ucelenou argumentaci krajského soudu, který přesvědčivě zdůvodnil, proč se ztotožnil s napadeným rozhodnutím a proč byla žaloba stěžovatelů nedůvodná. Souhlas s argumenty napadeného rozhodnutí sám o sobě nesvědčí o tom, že by krajský soud nevěnoval žalobě náležitou pozornost.

12) Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě § 104a s. ř. s.

13) Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

14) Stěžovatelům byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2015, čj. 8 Azs 4/2015 – 36, ustanovena zástupkyně Mgr. Bc. Lucie Koupilová, advokátka se sídlem Sokolská třída 1204/8, Ostrava. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu

za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Odměna zástupkyně byla určena podle § 7 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za dva úkony právní služby pro každého stěžovatele (příprava a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti) ve výši 9920 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu činí náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon. Celkem tedy zástupkyni stěžovatelů náleží 10 520 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. června 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu